

Ba Tri, Kiên Hòa VC 1804

Huy-6 2

00308

NLF

Trần-Quang

VCD

VCD 308

FILE

SUBJ.

DATE

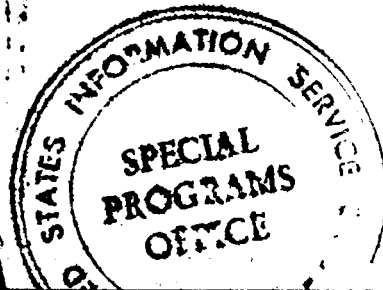
SUB-CAT

NHỮNG BÀI HỌC

Của

TÌNH HÌNH LÀO

ĐỐI VỚI CHÚNG TA

THÔNG-TIN TỈNH BẾN TRE
- ẦN-HÀNH -

NHỮNG BÀI HỌC CỦA TÌNH HÌNH LÀO ĐỐI VỚI CHÚNG TA

TRẦN-QUANG

VIỆC ba phái ở Lào đạt được thỏa thuận thành lập chánh phủ Liên hiệp, và việc phân phối các trách nhiệm trong Hội-đồng nội các mới chứng minh rất rõ thắng lợi mà nhân dân Lào đã giành được trong cuộc chiến đấu dài dằng dặc của mình. Cổ nhiên, đó chỉ mới là thắng lợi bước đầu. Sự có mặt ở sát biên giới Lào các đơn vị vũ trang Mỹ và chư hầu, sự có mặt ngay trong chánh phủ Lào của các phần tử tay sai đế quốc Mỹ, là mối đe dọa thành quả của Cách-mạng Lào. Nguy cơ chiến tranh tái phát ở Lào cũng như nguy cơ một cuộc lật lọng mới, do Mỹ chủ trương, chưa phải đã không còn một chút cơ sở nào, nếu chúng ta không muốn nói là khả năng ấy còn nhiều. Chính trong điều kiện giành được thắng lợi mới, nhân dân Lào vẫn phải kiên trì một cuộc chiến đấu lâu dài và cũng không kém phần ác liệt, đòi hỏi nhiều hy sinh và khéo léo để giải quyết một loạt vấn đề mấu chốt, tạo cơ sở củng cố thắng lợi giành được và tạo tiền đề cho Cách-mạng Lào tiến lên theo

phương hướng xây dựng một nước Lào độc lập tự do và phồn vinh thật sự.

Về đối ngoại, phải dùng mọi sức ép để buộc đế quốc Mỹ và chư hầu rút các đơn vị ra khỏi Thái-lan, mới ký hiệp thoả hiệp với chủ quyền của nước Lào, cũng như phải tổng cò các đơn vị Mỹ, miền Nam Việt-nam khoác áo cố vấn. Chuyên viên ra khỏi lãnh thổ Lào. Một hiệp ước quốc tế về Lào ký kết theo tinh thần ấy, trong điều kiện lực lượng so sánh hiện nay trên thế giới là một bảo đảm không nhỏ đối với nền tự chủ của dân tộc Lào. Về đối nội, Cách-mạng Lào cần phải gạt nhiều chướng ngại để tiến lên, trong đó cần phải có một cơ cấu dân chủ để nhân dân Lào sử dụng quyền chủ nhân đất nước của mình cũng như cần tiết chế và cô lập các thế lực phản động, mà nhóm Phu-mi là đại biểu, cảnh giác trước những mưu mô đen tối của chúng, và cần đấu tranh chống các khuynh hướng bạo động có thể phát sinh ngay trong tập đoàn Phu-ma trong những điều kiện mới.

Mặc dầu thắng lợi là sơ bộ và khó khăn trước mắt còn nhiều, nhưng Cách-mạng Lào đã nhích lên một bước rõ rệt. Ý nghĩa lớn nhất của thắng lợi vừa rồi của nhân dân Lào là ở chỗ nó ngăn chặn được một cuộc chiến tranh xâm lược qui mô lớn mà đế quốc Mỹ đang sẵn sàng thực hiện và tạo điều kiện giải quyết sự xung đột nhiều năm ở Lào trên cơ sở có lợi cho các lực lượng yêu nước

và dân chủ, thắng lợi của nhân dân Lào không phải là ngẫu nhiên. Thắng lợi ấy phản ánh lực lượng so sánh trong nước và nó cũng phản ánh lực lượng so sánh trên diễn đàn quốc tế hiện nay. Nói một cách khái quát, thắng lợi của nhân dân Lào do các nguyên nhân chủ yếu sau đây là:

Một là: thực lực Cách-mạng Lào mạnh. Nhân dân Lào có một trình độ giác ngộ cao, có lòng yêu nước nồng nhiệt, kiên quyết và hăng hái chiến đấu, có kinh nghiệm đường lối chính trị, biết tổ chức. Mặt khác, Cách-mạng Lào có lực lượng vũ trang giáng cho địch những đòn rất nặng, không ngừng phát triển trong quá trình Cách-mạng và đã tiêu diệt phần đáng kể sinh lực địch. Cách-mạng Lào lại giành được những vị trí có ý nghĩa chiến lược ở các vùng rừng núi và nông thôn rộng rãi

Do đó căn cứ địa Lào được củng cố rất vững. Đồng thời các lực lượng vũ trang Lào tiến hành công tác phát động quần chúng ở các vùng do địch kiểm soát và tại đây nhân dân lần lượt đứng dậy đấu tranh. Ảnh hưởng Cách-mạng Lào ngày càng thấm sâu vào các đô thị.

Từ khi chiến cuộc Đông-dương kết thúc, sự xung đột ở Lào chủ yếu biến thành sự xung đột giữa nhân dân Lào với đế quốc Mỹ và tay sai. Trong suốt tám năm qua, thế lực Cách-mạng và phần Cách-mạng ở Lào lần lần thay đổi theo chiều hướng lực lượng phần Cách-mạng ngày một yếu.

Đó là điều kiện cơ bản nhất đưa Cách-mạng Lào đến thắng lợi.

Hai là : ở Lào hình thành được một Mặt-trận chống đế quốc Mỹ và tay sai rất rộng rãi.

Mặt-trận dân tộc Lào mà cơ sở của nó là nhân dân lao động, thu hút được tuyệt đại đa số nhân dân Lào. Ngoài các tầng lớp bên trên. Mặt-trận dân tộc Lào đã lôi cuốn được những người trong Hoàng tộc, những người có thế lực trong chính quyền, các nhân dân sĩ và sư sãi nổi tiếng và đặc biệt một bộ phận quân đội của phái Viên-chan, đứng đầu là tướng Kong-le.

Cố nhiên, Mặt-trận dân tộc Lào mở rộng được là nhờ Cách-mạng Lào có thực lực. Nhưng, sách lược khôn khéo giữ vai trò hết sức quan trọng trong việc đoàn kết các lực lượng chống Mỹ ở Lào Cách-mạng Lào đã vận dụng kết quả phương châm « cô lập triệt để kẻ thù và tranh thủ tất cả những ai có thể tranh thủ được ».

Sau hiệp nghị Giơ-neo-vơ lực lượng Cách-mạng Lào tranh thủ được phái sang tị nạn ở Pháp (hòa bình trung lập) của nhóm Su-va-na Phu-ma và sáu đó liên minh với phái Phu-ma và Kong-le. Khẩu hiệu của Cách-mạng Lào trong một thời gian qua là độc lập, hòa bình, trung lập và hòa hợp dân tộc.

Với một Mặt-trận rộng rãi và với sách lược mềm dẻo như vậy, nên Cách-mạng Lào đã tụt

hết mọi vi cảnh của kẻ thù, phân hóa cao độ chúng làm cho lực lượng phản động lần lần chỉ còn là một nhóm nhỏ, không có cơ sở chính trị, chỉ dựa vào một số đơn vị vũ trang của bọn Phu-mi mặc dù được trang bị rất tốt, trước tình hình đó, giao động cực độ, tan rã mau chóng.

Sách lược khôn khéo của Cách-mạng Lào đã tranh thủ được sự đồng tình của nhiều chính phủ trên thế giới, đặc biệt là tranh thủ được sự đồng tình (mức độ mỗi nước có khác nhau) của các nước theo chủ nghĩa đế quốc ở Đông-nam-Á, như là Cam-pu-Chia, Ấn-độ.

Tình hình đó ảnh hưởng đến nội bộ phe đế quốc, làm cho chúng không thống nhất với nhau trên mức độ cao (chủ yếu là giữa Mỹ và Pháp) trong chính sách chống lại Cách-mạng Lào và do đó, đế quốc Mỹ bị cô lập.

Ba là : Cách-mạng Lào được một chính Đảng Mác-xít Lê-nin-nít lãnh đạo. Đảng Lao là một chính Đảng Cách-mạng có uy tín lớn nhất ở Lào, có lực lượng, có đường lối chính sách đúng và có kinh nghiệm.

Bốn là : Cách-mạng Lào tiến hành trong những điều kiện quốc tế thuận lợi. Phe Xã hội Chủ nghĩa lớn mạnh hơn phe đế quốc, lực lượng so sánh ấy ảnh hưởng sâu sắc đến thắng lợi của nhân dân Lào. Hơn nữa, nước Lào có biên giới dính liền với hai nước Xã-hội Chủ-nghĩa Trung-quốc và Bắc

Việt-nam và được sự viện trợ trực tiếp của các nước Xã-hội Chủ-nghĩa.

Đó là tóm tắt những nguyên nhân thắng lợi của Cách-mạng Lào.

Một kết luận có ý nghĩa quốc tế của tình hình Lào là trong những điều kiện như định, nhân dân một nước nhỏ nhỏ về số dân, về mức phát triển và do đó, nhỏ, về thực lực vũ trang, có thể ngăn chặn và đẩy lui âm mưu kéo dài và mở rộng sự xâm lược của một cường quốc đế quốc.

Ai cũng biết rằng đế quốc Mỹ mãi nanh giữa vượt chực nuốt sống nước Lào, khi mà tội tớ suy sụp; chúng xua quân đến bờ sông Cửu-long và chực tràn sang đe bẹp lực lượng của Phu-ma là Pa-thét Lào. Trong tình hình đó, dù luận không thể không lo ngại triển vọng một cuộc chiến tranh qui mô lớn và tất nhiên cũng lo ngại cho sức chịu đựng của nhân dân và quân đội Cách-mạng Lào.

Rõ ràng chánh phủ Mỹ mong muốn như vậy và cuộc điều quân lên đất Thái-lan hoàn toàn không phải chỉ để dọa dẫm.

Thế nhưng, cuộc chiến tranh lớn không xảy ra ở Lào đã đành mà sự ký kết của ba phái lại đánh phần thất lợi như về bọn Phu-mi Nô-sa-Ván.

Hiện tượng đó xác nhận một cách rõ rệt mâu thuẫn trăm trong trong thế giới đế quốc chủ nghĩa trong thời đại mà chúng không còn giữ bá quyền

sanh sát nữa, do mâu thuẫn giữa (mặt) hai lực lượng so sánh trên vũ đài quốc tế cái gì đã chôn chặt mười ngàn binh lính Mỹ và chực hầu ở bờ Cửu-long-Giang. Cố nhiên, không phải « thiện chí » hòa bình mà Ken-ơ-di huênh hoan nói tới. Không cần suy nghĩ nhiều lắm người ta cũng có thể rút ra nhận xét hoàn toàn đúng đắn, là Mỹ không dám làm càn, dám dấn vào một cuộc phiêu lưu mà thất bại cả về chính trị lẫn quân sự đã là chuyện tiền định.

Sở dĩ đế quốc Mỹ phải cẩn rắng chịu điều đó là vì lực lượng phản động trong nước quá bẽ tắt, sự viện trợ vào bọn cố vấn, chuyên viên, súng đạn, máy bay và cả một số đơn vị nhỏ nữa, cũng không thể cứu vãn được tình thế. Nhưng nếu Mỹ đổ bộ vào Lào, chiến tranh lớn sẽ xảy ra. Phe Xã-hội Chủ-nghĩa tất nhiên sẽ giúp đỡ nhân dân Lào và chính phủ Lào chống xâm lược. Như vậy kết quả vẫn là sự thất bại của Mỹ và trong trường hợp đó, thất bại sẽ rất nặng nề. Nói một cách khác, Mỹ chưa dám chuyển sự can thiệp của chúng ở Lào thành một cuộc chiến tranh cục bộ.

Rốt cuộc rồi chính lực lượng hòa bình ở trong nước Lào và trên thế giới đã chặn được mưu đồ hung hăng của đế quốc Mỹ.

Đế quốc Mỹ can thiệp thô bạo vào miền Nam Việt-nam từ lâu, nhưng chỉ bước đầu, năm 1961 chúng mới đưa đến các đơn vị vũ trang và mới trực tiếp tham gia vào việc can quét đánh phá nhân dân ta. Mặc dù đế quốc Mỹ đang phát động

và theo đuổi một cuộc chiến tranh xâm lược thật sự ở miền Nam, nhưng cuộc chiến tranh xâm lược ấy còn ở bước đầu trong khuôn khổ cái mà chúng gọi là «chiến tranh chống du kích và lật đổ», không phải ngẫu nhiên mà đế quốc Mỹ chọn một hình thức chiến tranh ở miền Nam. Thực chất của cái gọi là «chiến tranh chống du kích và lật đổ» chính là sự giới hạn của đế quốc Mỹ đối với qui mô của cuộc chiến tranh xâm lược miền Nam. Sự giới hạn ấy nằm trong tính toán của đế quốc Mỹ, làm thế nào trấn áp được phong trào yêu nước ở miền Nam mà khỏi phải tiến hành một cuộc chiến tranh cục bộ tại đây.

Cũng như ở Lào, một cuộc chiến tranh cục bộ nổ ra, Mỹ sẽ gánh bao nhiêu điều phức tạp mà điều phức tạp nhất là chúng không tin là chúng có thể thủ thắng được. Gay go hơn ở Lào, là cuộc chiến tranh như vậy ở miền Nam Việt-nam không phải chỉ đóng khuôn vó trong phạm vi từ vĩ tuyến 17 trở vào. Đế quốc Mỹ đang kẹt trong vòng lẩn quẩn: muốn giành được địa vị thống trị ở miền Nam là phải đánh bại Cách-mạng miền Nam, mà muốn đánh bại Cách-mạng miền Nam thì không thể nào không đặt vấn đề miền Bắc ra. Mà, hễ đặt vấn đề miền Bắc ra thì lại phải ngó đến một loạt vấn đề khác tất nhiên sẽ đề ra. Cho nên chánh phủ Ken-nơ-Đi chọn cuộc «chiến tranh không tuyên chiến» ở miền Nam, giải pháp có phần lâu lắc nhưng còn hơn mang vào mình thất bại chắc

chấn khi đây lỗ mức độ xâm lược trong điều kiện hiện nay. Hơn nữa, tuy rất tán thành việc trấn áp phong trào Cách-mạng miền Nam, nhưng các nước đế quốc khác vẫn ngại Mỹ gây chiến tranh cục bộ tại khu vực Đông Nam Á, vì cuộc chiến tranh đó sẽ lôi cuốn các đế quốc ấy và chủ hầu của chúng, cũng như kết quả cuộc chiến tranh ấy nếu không tạo cho đế quốc Mỹ vị trí bá chủ độc tôn trong khu vực (điều này thực tế không có khả năng vì Mỹ chắc chắn bại trận) thì sẽ là yếu tố kích thích phong trào Đông Nam Á vọt cao. (mất) giá thêm chủ nghĩa dân tộc, mưu đồ có khác nhau chăng?

Có phản ứng khi trước chiến tranh ở miền Nam mở rộng ra một phạm vi lớn hơn. Nhưng nói như thế không có nghĩa coi thường mưu mô biến miền Nam thành thảm cảnh Triều-tiên thứ hai mà Mỹ ráo riết chuẩn bị. Trong những điều kiện có thể thực hiện được, chúng sẽ không từ.

Ta hiểu rõ vì sao Mỹ Diệm thúc ép Ủy-ban Quốc-tế kết luận «miền Bắc xâm lược» vừa rồi. Ngoài ra chúng cần tạo cơ sở pháp lý cho hành động xâm lược hiện nay và sau này.

Ngoài thái độ nghiêng ngã về phía đế quốc của Ấn-độ, một vấn đề khác có ý nghĩa lớn là cho đến nay, đế quốc Mỹ vẫn không dám coi thường dư luận thế giới. Chúng không thể tự tiện muốn đưa bao nhiêu quân vào miền Nam thì đưa, muốn biến tình hình miền Nam như thế nào thì biến.

Nền tương quan lực lượng trên thế giới ảnh hưởng đến chiến tranh xâm lược của Mỹ ở Lào; thì tương quan lực lượng ấy cũng ảnh hưởng đến chiến tranh xâm lược của chúng ở miền Nam Việt-Nam.

Qui mô của cuộc chiến tranh xâm lược ở miền Nam sẽ còn mở rộng, nguy cơ chiến tranh cục bộ không phải hoàn toàn bị xóa bỏ hay không có một chút khả năng hiện thực: Nhưng qua tình hình Lào, chúng ta có thể thấy rõ rằng, trong điều kiện quốc tế hiện nay, ý đồ phát động chiến tranh cục bộ của chủ nghĩa đế quốc không thể dễ dàng thực hiện mà ngay việc can thiệp vũ trang vào các nước với mức thấp hơn cũng phải vấp phải những trở ngại nhất định, việc xâm lược của đế quốc Mỹ cũng phải đề đặt tính toán.

Một kết luận khác cũng có ý nghĩa quốc tế của tình hình Lào là ngay khi phải đương đầu với một đế quốc đầu sỏ, nhân dân các nước có thể giành được thắng lợi, nhưng phải giành từng bước, kinh qua các giai đoạn quá độ trước khi đi đến hoàn toàn giải phóng.

Cách-mạng Lào đã trải qua nhiều thời kỳ. Đặc tính chung là Cách-mạng Lào nhích lên từng bước trong một quá trình lâu dài khó khăn và phức tạp. Từ 1954 đến nay, biết bao nhiêu biến chuyển đã xảy ra, nhưng đều rõ rệt là vị trí hiện nay của Pa-thét Lào, tức là của nhân dân Lào

khác lúc ký kết hiệp ước Viên-phan rất xa. Các lực lượng tiến bộ Lào chưa hoàn toàn nắm được chính quyền nhưng (mất) có cơ sở khá vững vàng và có một uy thế hết sức lớn.

Nhân dân miền Nam chúng ta đang chống lại đế quốc Mỹ. Cổ nhiên Cách-mạng miền Nam có khả năng phát triển lên mãi và cuối cùng quét đổ kẻ thù không cần kinh qua những bước quá độ. Nhưng phải nói rằng khả năng ấy đòi hỏi một lực lượng chủ quan rất lớn mạnh và đặc biệt đòi hỏi một biến chuyển cơ bản trong mọi tương quan quốc-tế và ở khu vực Đông Nam Á và Thái-Bình-Dương.

Thực tế tình hình so sánh lực lượng trên thế giới và ở khu vực Đông Nam Á cùng với thực tế tình hình so sánh lực lượng ở miền Nam chúng ta có mấy nhận xét:

Một cuộc Cách-mạng miền Nam nhất định giành được thắng lợi cuối cùng. Ta khẳng định như vậy, không có chút do dự là vì lực lượng Cách-mạng ở miền Nam to lớn, vì chúng ta đã giành được thắng lợi có ý nghĩa chiến lược, vì xu thế của phong trào Cách-mạng phù hợp với xu thế phát triển của thế giới, vì hoàn cảnh quốc tế thuận lợi cho chúng ta v.v...

Nhưng Cách-mạng miền Nam có khả năng đi đến thắng lợi cuối cùng bằng cách ngăn chặn và đẩy lùi địch từng bước, giành những thắng lợi

từng phần trải qua nhiều giai đoạn quá độ và khả năng này được xem là hiện thực hơn hết trong tình thế hiện nay.

Điều chủ yếu của vấn đề ở đây là chúng ta không thể đánh trút một lúc và ngay trước mắt đế quốc Mỹ mà ta có khả năng ngăn chặn, hạn chế sự xâm lược của chúng, làm cho chúng nhai không được phải nhả, cuối cùng tống cổ chúng ra khỏi lãnh thổ của chúng ta. Đặt vấn đề như thế không có nghĩa là chúng ta thối phồng đế quốc Mỹ. Dù đó là đế quốc Mỹ, chúng ta cũng ước lượng sức mình có thể chiến thắng được. Chúng ta đề cao như vậy đối với 450 ngàn quân xâm lược Pháp và nguy quân. Nhưng rõ ràng, ngay với đế quốc Pháp, một đế quốc đàn em của Mỹ, chúng ta cũng mới giành được thắng lợi trên một nửa nước, nói cách khác, chưa giành được thắng lợi toàn vẹn.

Điều quan trọng nhất là chúng ta nhìn rõ kẻ thù và không sợ địch nhưng cũng không khinh địch, để có thể đề ra chính sách thích đáng. Đó là thái độ khách quan không thể thiếu được của chúng ta. Ngày nay trong khi động viên toàn Đảng toàn dân phấn đấu giải phóng miền Nam, chúng ta đưa ra các khẩu hiệu đòi thành lập Chính-phủ liên hiệp dân tộc, đòi giải tán bộ tư lệnh Ha-kin, đòi quân đội Mỹ rút khỏi miền Nam, đòi tự do dân chủ trên mọi lãnh vực, đòi đình chỉ chiến

tranh, đòi thực hiện đường lối đối ngoại trung lập ở miền Nam v.v... Đều có mục đích cô lập đế quốc Mỹ và tay sai để nhằm vào những mục tiêu trước mắt, tức là để giành các thắng lợi từng bước. Đối với chúng ta, trong điều kiện lực lượng Cách-mạng mạnh mẽ như hiện nay (nhưng mạnh mẽ chưa đến mức đánh trút một lúc và tức khắc kẻ thù) chỉ giành được thắng lợi từng phần có ý nghĩa vô cùng to lớn. Trên cơ sở thắng lợi ấy phong trào sẽ chồm tới và thắng lợi này sẽ đẻ ra thắng lợi khác.

Về vấn đề trên, nghị quyết của hội nghị Ban Chấp hành Trung Ương Đảng Nhân-dân Cách-mạng Việt-nam lần thứ II họp hồi tháng 5 vừa qua có nói rõ :

Đánh lui Mỹ từng bước, thu thắng lợi từng phần, trải qua những bước quá độ, là vấn đề rất quan trọng để đưa Cách-mạng tiến lên một cách thuận lợi. Do tình hình lực lượng so sánh giữa địch và ta hiện nay trên thế giới và ở trong nước, do Mỹ còn khả năng can thiệp trắng trợn đưa thêm quân vào miền Nam, ta không thể đánh ngã gục kẻ địch ngay mà phải làm cho chúng sa lầy **đẩy lui chúng từng bước, củng cố thắng lợi của ta từng bước rồi lại tiến lên!**

« Trong bất kỳ trường hợp nào ta cũng thắng địch, nhưng phải biết thắng từng bước, phải có từng giai đoạn quá độ trên bước đường tiến tới chiến thắng hoàn toàn. Tình hình thế giới ngày

nay và tình hình cuộc đấu tranh của ta ở trong nước và ở miền Nam đang tạo nhiều khả năng để đưa Cách-mạng tiến lên qua những bước đó, như là khi thực lực và đấu tranh của ta mạnh, địch gặp nhiều thất bại thì khả năng đó lại càng nhiều hơn. Về chỉ đạo cần phải có sự chủ động của ta hướng cuộc Cách-mạng đi vào hướng đó. Hình thức của các bước quá độ có rất nhiều, có khi phức tạp. Tình hình Lào hiện nay là một bước quá độ quan trọng của Cách-mạng Lào. Bước quá độ dù thấp hay cao cũng là một bước phát triển Cách-mạng, có một nội dung Cách mạng sâu sắc, là một bước thắng lợi quan trọng. Ở miền Nam do thực lực cách mạng mạnh nên có khi xét về mặt hình thức thì một bước quá độ nào đó rất thấp, nhưng nội dung và tác dụng của nó lại cao. Hiện nay chúng ta vừa đánh, vừa đòi thành lập chính phủ liên hiệp thực sự, đòi hòa bình trung lập, đó là những bước quá độ để cho phong trào tiến lên dễ dàng hơn, có lập bọn hiếu chiến hơn nữa, tranh thủ bọn cầu hòa ngay cả trong phe địch.

I - Hai bài học lớn của tình hình Lào (có thể ngăn chặn địch gây chiến tranh qui mô lớn và Cách-mạng có thể giành thắng lợi từng bước) rõ ràng có ý nghĩa thực tiễn đối với cuộc Cách-mạng ở miền Nam.

Tuy nhiên, yếu tố cơ bản nhất để ngăn chặn kẻ thù và giành thắng lợi từng bước cho Cách-mạng, là vấn đề thực lực. Hoàn cảnh chung trên

thế giới có tạo cho chúng ta những thuận lợi lớn, nhưng nếu thực lực của chúng ta không đủ thì cũng không thể hưởng thụ được những thuận lợi ấy. Cũng như Cách-mạng Lào và bất cứ cuộc Cách-mạng nào tiến hành ở một nước nông nghiệp thuộc địa, chúng ta phải có một lực lượng quân chúng giác ngộ cao, có tổ chức, kiên quyết đấu tranh bên cạnh một lực lượng vũ trang, gồm cả 3 thứ quân, trưởng thành và đủ sức chống địch những đòn nháng lửa. Đồng thời căn cứ địa Cách-mạng và các vùng giải phóng phải được củng cố vững chắc và phát triển, phong trào Cách-mạng ở các vùng kề cả đô thị, vùng xung yếu và trong hàng ngũ binh sĩ địch phải mạnh, Đảng bộ phải lớn và chắc.

Nhưng, không phải chỉ có vấn đề thực lực. Sách lược linh hoạt là yếu tố có vị trí hết sức quan trọng, nói như Mao Chủ-tịch «chánh sách và sách lược là sanh mạng của Đảng» («Thông báo tình hình» Mao tuyên tập 14). Trong điều kiện lực lượng Cách-mạng tương đối còn yếu cần phải xây dựng thì vận dụng sách lược có nghĩa là tăng cường sức mạnh. Trong điều kiện lực lượng Cách-mạng mạnh thì sách lược đúng sẽ làm cho lực lượng ấy càng mạnh hơn và giúp cho Cách-mạng giành được thắng lợi đồ gầy gât hơn.

Thực tiễn Cách-mạng Lào cho thấy vận dụng

sách lược linh hoạt và mạnh dạn có khả năng tập hợp một Mặt-trận đoàn kết thật rộng, làm cho bọn phản động trong nước rơi vào thế cô lập nặng nề. Một Mặt-trận như vậy có khả năng phân hóa ngay hàng ngũ của đế quốc, làm cho đế quốc Mỹ chẳng những bị cô lập trước dư luận tiến bộ, trước các nước theo chủ nghĩa dân tộc mà trong mức độ rất đáng chú ý, cô lập ngay trong đồng minh và một số chư hầu của nó, kích thích thêm mọi mâu thuẫn trong nội bộ chúng nó.

Áp dụng kinh nghiệm Lào vào miền Nam, chúng ta thấy :

1— Hiện nay chánh sách xâm lược qui mô của đế quốc Mỹ đang tạo nên làn phản ứng trong mọi tầng lớp nhân dân và ngay trong binh sĩ miền Nam. Thái độ phản ứng có nhiều là không giống nhau giữa các tầng lớp ấy, có bộ phận phản ứng vì tinh thần dân tộc, vì căm thù bọn cướp nước, có bộ phận phản ứng vì lo ngại chiến tranh và sự xâm lược ấy mà mở rộng ra, gây nên chết chóc và tàn phá, có bộ phận phản ứng vì những lý do khác, tỳ như bộ phận đó không thích Mỹ bằng Pháp v.v..., dầu với lý do nào, sự phản ứng đó cũng là tiền đề để

chúng ta nghiên cứu và đề ra chính sách tập
hợp mọi lực lượng chia vào đế quốc Mỹ, nói cụ
thể hơn, chia vào cuộc chiến tranh xâm lược
của đế quốc Mỹ.

Sách lược trước mắt của ta đang nhằm thu
hút mọi lực lượng có thể thu hút được, trung
lập mọi lực lượng có thể trung lập được, phục
vụ cho khẩu hiệu đấu tranh lớn nhất và cơ bản
nhất hiện nay là đòi Mỹ chấm dứt xâm lược, rút
ra khỏi miền Nam, lập lại hòa bình ở miền Nam,
thành lập Chính-phủ liên hiệp tại đây, Sách lược
đoàn kết của Đảng không rụt rè. Chúng ta phải
cảnh giác, điều đó rất đúng, nhưng cảnh giác và
mở rộng lực lượng chống Mỹ đến mức rộng nhất
không có mâu thuẫn và phải nói rằng thực hiện
được sự liên hiệp với mọi phe phái chống Mỹ,
dẫu chỉ là liên hiệp theo những khẩu hiệu nhất
định, hạn chế, vẫn là thắng lợi lớn của Cách-mạng.

Tình hình thực tế sáng tạo cho chúng ta
khả năng làm việc đó.

Sách lược đó sẽ giúp cho chúng ta tranh thủ
được sự đồng tình hay ít nhất sự trung lập có
lợi cho ta của các thế lực dân tộc ở khu vực
Đông Nam Á. Sách lược ấy sẽ càng tạo nên sự

chống đối lại với chính sách của Ken-no-Đi trong nhân dân Mỹ và ngay trong một số giới cầm quyền ở Mỹ. Cuối cùng sách lược ấy giúp cho chúng ta lợi dụng được nhiều hơn, kết quả hơn mâu thuẫn trong nội bộ phe đế quốc đối với vấn đề miền Nam Việt-nam. Trên phạm vi quốc tế, Mỹ sẽ bị cô lập một bước quan trọng hơn. Sự cô lập đó kèm chế âm mưu mở rộng cuộc chiến tranh xâm lược của chúng ở miền Nam. Hoặc nếu chúng liêu lĩnh, thì trong điều kiện bị cô lập như vậy, sẽ dễ dàng bị nhân dân ta và nhân dân tiến bộ thế giới đánh bại.

Miền Nam Việt-nam và Lào có nhiều điểm giống nhau. Quá trình diễn biến Cách-mạng ở hai nước cũng có những mặt tương tự,

Điều mà ai cũng nhận thấy là sự suy yếu tột độ của bọn bù nhìn Lào. Sự suy yếu ấy đến mức làm cho bọn phản động bên trong không còn cách nào khác chỉ mong được chi viện ở bên ngoài, dù chi viện ấy rất lớn. Tinh thần thất bại ăn sâu trong quân đội Phu-mi, làm cho sức chiến đấu của chúng bị tê liệt. Khi mà công cụ chủ yếu và chỗ dựa duy nhất này của tập đoàn phản động lung lay và tan rã từng mảng, thì mọi mưu mô

đến tới của đế quốc Mỹ tiêu hao thế thời, trừ trường hợp chúng liền lĩnh nhảy xô vào để cứu vãn sự sụp đổ. Nhưng có thể nhảy xô vào hay làm ngơ, cái đó không phải chỉ tùy thuộc theo đế quốc.

Chánh quyền tay sai ở miền Nam khai sinh, tồn tại và (mất) y hệt chánh quyền và quân đội Phu-mi. Đó là (mất) với lực lượng Cách-mạng, về bản chất nó giống như cuộc Cách-mạng Lào. Cổ nhiên quân đội miền Nam đông hơn quân đội Phu-mi và bọn bù nhìn ở đây có kinh nghiệm và hiện nay còn đang được tổ chức và xử dụng, được tổ chức để đánh lại Cách-mạng. Nhưng sức mạnh về hình thức đó không có ý nghĩa rằng chỉ là sự khác biệt về mức độ và có ý nghĩa là chống đối. Cơ cấu chánh trị và quân sự của bọn phản động ở miền Nam sẽ bẽ tắt như ở Lào và tốc độ tan rã sẽ khi nhanh hơn, thâm hơn, không bao giờ gương nổi nếu nó va đầu vào những điều kiện trong tự như ở Lào. Nói một cách khác khi thực lực của Cách-mạng miền Nam phát triển mạnh hơn hiện nay, khi sách lược của ta phân hóa cao độ kẻ thù, tranh thủ được nhiều lực lượng hơn nữa đứng về phía chống Mỹ, khi Mỹ Diệm đơn độc hơn trong mưu mô xâm lược

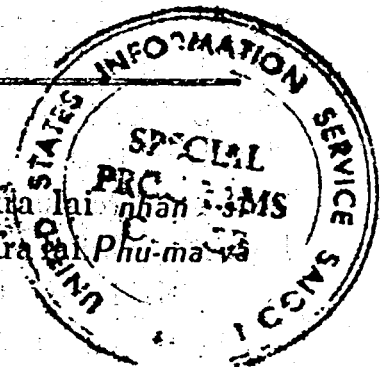
miền Nam thì (mặt) của bọn Phu-mi ở Lào sẽ trở lại với bọn phản động ở miền Nam. Có thể đế quốc Mỹ còn dùng tay sai chống đối lại Cách-mạng Lào mà chúng ta khẳng định được ngay từ bây giờ là, qua những biến cố đó, Cách-mạng Lào lại sẽ giành thêm những thắng lợi mới nữa.

Cách-mạng miền Nam chắc chắn không sụp lại y như Cách-mạng Lào, nhưng rõ ràng những kết luận chủ yếu của tình hình Lào cho chúng ta tin tưởng vào khả năng phát triển của Cách-mạng miền Nam.

Vừa đánh mạnh (đánh cả hai mặt chánh trị và vũ trang, hiện nay cần chú ý hơn nữa mặt vũ trang) vừa có sách lược hết sức mềm dẻo, linh hoạt về đối nội cũng như đối ngoại, đó là lập trường hành động trước mắt của chúng ta,

ĐÍNH CHÁNH

Trang 6, hàng 10 nhân dân sĩ xin sửa lại nhân dân sĩ
Trang 8 hàng 14 Phu-ma là xin sửa lại Phu-ma và

VCD # 308

008494

NLF VCD
FILE SUBJ.
DATE SUB-CAT - A
8/63

VCD 308 -- Những Bài Học Của Tình Hình Lào Đối Với Chúng Ta (Lessons learned from the situation in Laos) by Trần Quang. Compares revolutions in Laos and in South Viet Nam in terms of strengths and weaknesses. Asserts success in both countries due primarily to leadership of Communist Party. Taken in Kiến Hòa Province. Dated August 1963.